

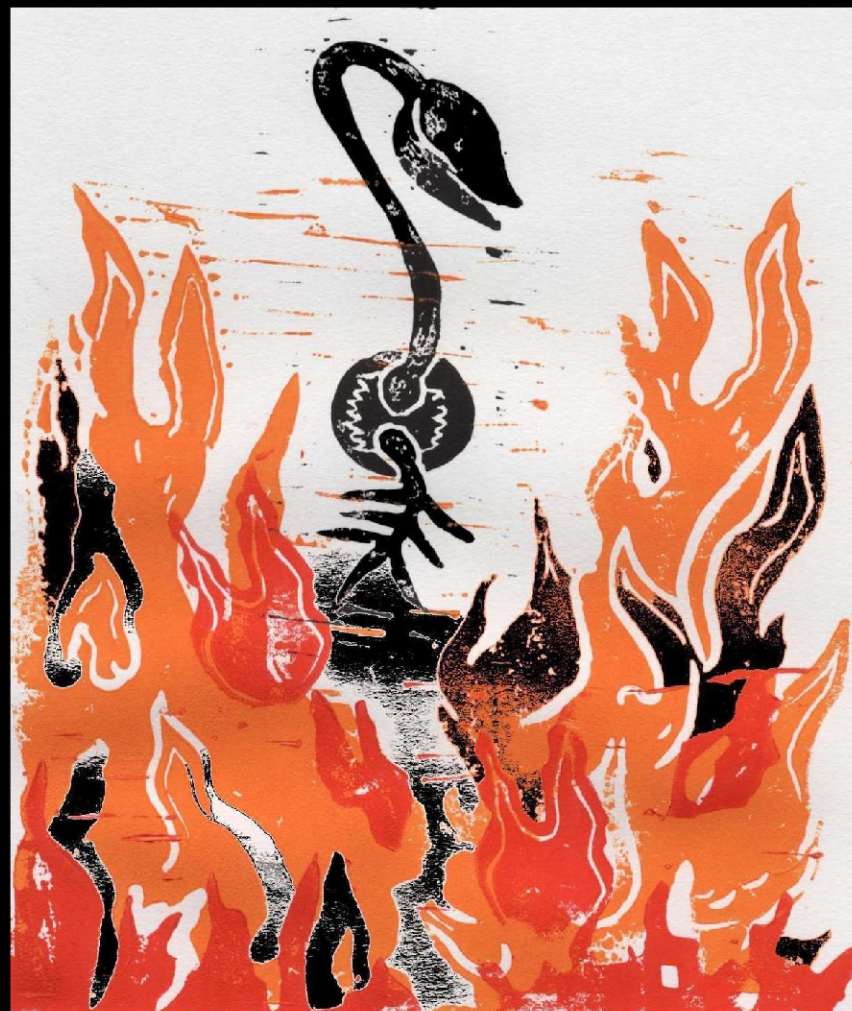

Information om fångar,
insamlingar,
evenemang,
åtgärder,
rapporter,
och mer på

JUNE11.ORG

INTERNATIONELLA SOLIDARITETSDAGEN MED MARIUS

II JUNI

**LANDSKAPET
FORVANDLAS**

MASON OCH LANGSIKTIGT FANGSLADE ANARKISTER

banden mellan kriminaliserade människor och underklasserna: ett informellt och oregelbundet möte mellan statens fiender. Vår strävan mot ett liv i frihet formas och förstärks utan tvekan av kampen tillsammans med dem som fångats av staten. Den uppfinningsrikedom och det mod som krävs för att överleva och hålla fast vid sina värderingar inne i fängelset kan lära oss mycket om vilken styrka vi måste frammana för att gå vidare. Må denna 11 juni bli en dag för att reflektera över dem vi älskar som är frihetsberövade, dem vi växer tillsammans med och kämpar med, trots att de hålls inlåsta – och att vidta nya åtgärder mot denna värld av fängelser och de krafter som upprätthåller den.

Uppdateringar om fångar:

Marius Mason har nu mindre än två år kvar till frigivning! Trots de framsteg han har gjort för sig själv och andra transpersoner i fängelse, och på grund av den amerikanska federala statens anti-transpolitik, förflyttades han i mars tillbaka till ett kvinnofängelse i Danbury, Connecticut. Staten kräver nu dessutom att vi använder Marius dödnamn i vår korrespondens. Michael Kimble förflyttades nyligen till en annan anstalt i Alabama. Han arbetar fortfarande med sin omprövning och fortsätter att delta i anarkistisk publicering. Efter att ha gått i hungerstrejk på grund av att hans egendom beslagtogs och annan trakasseri, förflyttades Malik Muhammad till en annan anstalt i Oregon. Även där har han utsatts för repression och kastats i isolering, falskt anklagad för att ha försökt organisera en generalstrejk. Sean Swain fortsätter sitt samarbete med Final Straw Radio. Kamrat Z har också samarbetat med Final Straw och skrivit artiklar för Texas Observer Magazine. Xinachtli har lanserat en ny insamlingskampanj.

Internationellt gläds vi åt att Claudio Lavazza frigavs från fängelse förra året, efter ett liv i anarkistisk kamp. Vi noterar också den fortsatta kampen från Alfredo Cospito och nu även Francisco Solar (i Italien respektive Chile), mot deras särskilt grymma fängelsevillkor. Mónica Caballero fortsätter att organisera sig och höjer sin röst från insidan av Chiles fängelsesystem, och nyligen har det kommit vädjanden om ekonomiskt stöd. Ny repression har också inletts i Grekland efter en olycklig explosion i Aten där en kamrat omkom och en annan, Marianna, skadades. Vi står med alla de kamrater som åtalats efter explosionen. Dessutom avlog grekiska domstolar Nikos Maziotis' begäran om villkorlig frigivning, eftersom han uttalade den uppenbara sanningen att "revolutionärer varken 'korrigeras' eller 'moraliskt förbättras,'" och han förväntas därför avtjäna hela sitt straff. Till sist har vi lagt till två nya anarkister på vår lista över långtidsfångar, då den chilenska staten förbereder åtal mot Aldo och Lucas Hernandez – som båda riskerar årtionden i fängelse, efter att ha hållits i häkte sedan december 2022. Med varje nytt – och fortsatt – försök från världens stater att upprätthålla lydnad inför sina förtryckande program, erkänner vi också en växande och akut längtan efter deras undergång.

ens har föreställt oss.

När en anarkist hamnar i fängelse kan hen fungera som en förbindelselänk mellan människor innanför och utanför murarna. Vårt engagemang i, och sätt att bedriva, fängstöd möjliggör att denna koppling bär frukt – inte bara för individer, utan också, i bästa fall, för att utmana statens makt där den är som mest koncentrerad. Denna roll – som anarkist och politisk fånge – kan ta sig många uttryck. Fången kan använda sin position, sin röst och förmågan att få den förstärkt för att belysa större frågor. Detta informerar kamrater på utsidan om de fångnas kamp. I USA har detta tydligast kommit till uttryck i den svarta befrielsekampen och i överlappningen mellan Black Panther Party och Black Liberation Army utanför murarna, samt i upproren på häkten och fängelser över hela landet. På senare tid har vi sett Eric King föra fram röster från vänner han lärt känna på insidan – personer som stödde honom under hans svåraste stunder. Vi har också sett flera personer fängslade i Atlanta i samband med kampen mot Stop Cop City, liksom andra i Pennsylvania för påstått engagemang i djurbefrielse, använda sina mediekontakter för att skildra förhållandena inne på anstalterna och berätta historier om dem de träffat där. De flesta fångar har ingen som kan sprida deras ord – vare sig via bloggar, zines eller graffiti. Anarkistiska sammanhang kan, och gör, just detta. Michael Kimble är ett starkt exempel på någon som verkar som förbindelse mellan stöd utifrån och en fångad queerbefolkning som bedriver ömsesidigt stöd på sina egna villkor. Även om situationen fortfarande är mycket utsatt och under angrepp, har Marius Mason lyckats påverka behandlingen av – och tillgången till – transvård inom det federala fängelsesystemet. År 2020 spelade Jeremy Hammond in en video med sig själv och andra fångar som uttryckte solidaritet med Black Lives Matter-protesterna på gatorna. Malik Muhammad driver en blogg där han berättar om personer han möter i isolering och intervjuar dem. Genom sin koppling till andra anarkister delar Michael Kimble med sig av radikal svart historia på sin avdelning under Black History Month och Black August. På dessa sätt knyter anarkistiska fångar samman kampen och radikaliseringsen inne i fängelserna med den bredare rörelsen utanför.

Det motsatta gäller också. Genom sin position stärker anarkistiska fångar den bredare rörelsen genom att bidra till dess analys, metoder och prioriteringar. Genom deras inkludering i det anarkistiska sammanhanget avmystifierar vi fängelseerfarenheten och lär varandra bästa praxis och överlevnadsstrategier. Detta i sin tur gör det möjligt för andra att ta nödvändiga risker, i visshet om att de inte är ensamma. Vårt engagemang för att stötta våra fångar håller oss ärliga i vår övertygelse om att vi måste konfrontera statens makt även där den är som starkast. Att upprätthålla relationer och möjliggöra deltagande i rörelsen för dem som fysiskt ryckts ifrån oss förser anarkister med en kampens flank som befinner sig “bakom fiendens linjer”. Makten att fängsla, att få människor att försvinna, att tysta, att stjäla våra kamrater, familjemedlemmar och vänner – den makten måste utmanas. Och den kampen kan bara föras tillsammans med andra politiserade och revolutionära fångar. Genom att möta varandra och kämpa tillsammans inne i fängelserna fördjupas

11 Juni

**Internationella
solidaritetsdagen med
Marius Mason och
långsiktigt fängslade
anarkister**

2025

***Landskapet
förvandlas***

Våren är här, och det har åter blivit dags att blicka fram emot den 11 juni – Internationella solidaritetsdagen med Marius Mason och långsiktigt fängslade anarkister. Även om vi uppmärksammar denna dag för att rikta ljuset mot Marius och andra anarkistiska fångar som riskerar att glömmas bort på grund av sina långa straff, tänker vi ständigt på hur vi kan lyfta fram hur väsentliga fångar är – och hur viktig kampen mot fängelsesystemet som helhet är – på vår väg mot frihet.

Fängelset har länge varit en plats med upprorisk och revolutionär potential. Det är en plats där rebeller kan mötas, lära sig tillsammans och organisera sig. Det historiska arvet av uppror innanför murarna har gjort att dagens fängelsesystem är än mer förberett på att hantera, isolera och förtrycka motstånd. Ändå är inte fängelset – liksom allt annat – totaliserande i sin förmåga att kontrollera eller kväva. Trots repressionen, trots de förlamande effekterna av exempelvis droger och institutionellt våld, fortsätter fångar att vara uppfinningsrika och anpassningsbara – och vi på utsidan kan göra detsamma, genom våra solidaritetsrelationer och våra steg mot en värld utan fängelser.

I år bär vi med oss bilden av ett frö som gror av eld. Det väntar på värmen och röken som visar att miljön är rensad och redo – ett tecken på att det är dags att ta sin chans på att leva. I en hyperciviliserad värld som försökt utrota elden i sin strävan efter dominans, måste vi tända eld på det gamla och kalla fram ett nytt liv.

När skrällen från denna härskande ordning når nya – eller åtminstone tidigare fördolda – höjder, tänker vi på hur vi kan stärka nya vägar och relationer längs ett landskap som sedan sin tillkomst har burit på potential och förkroppsligat revolt. Våra vägar kommer att fortsätta kräva experimentering, anpassningsförmåga, uppfinningsrikedom. Må vi antändas av de gamla krafternas borttynande och upplivas av vår beredskap för – och vårt påbörjande av – nya sätt att leva!

Det finns en stolt historia av anarkister och andra radikaler som har mötts i fängelse, och en historia där de har väglett och undervisat andra. Den svarta befrielsekampen och närliggande rörelser i USA skapade fickor av radikaliserings innanför murarna – om och när de tillfångatogs – vilket ledde till uppror som i Attica 1971. Förflyttningar av långsiktigt motsträviga fångar möjliggjorde möten mellan sinnen, såsom när Sundiata Acoli, Joe Joe Bowen, Hanif Shabazz Bey och Ray Luc Levasseur möttes i Marion, Illinois. Joe Joe, till exempel, fortsatte att undervisa i gerillastrategier långt därefter. Långsiktigt fängslade anarkister har deltagit i hunger- och arbetsstrejker i fängelser världen runt, så som Nikos Maziotis och många andra av de grekiska kamraterna, som Nikos Mazioti och många andra av de grekiska kamraterna. De chilenska anarkistiska, subversiva, och mapuche-fångarna formulerar gemensamt uttalanden inför många aktionsdagar – inte minst Mónica Caballero – och upprätthåller kontakt med kamperna bortom murarna. De inspirerar också till trots utanför fängelset, vilket vi ser i många aktioner som kräver solidaritet med ovan

nämnda kamrater. Av särskild betydelse nyligen är Alfredo Cospitos 180 dagar långa hungerstrejk som, innan den avslutades förra året, utlöste en våg av uppviglande handlingar. Det har också funnits tillfällen där äldre och livstidsdömda har tagit på sig ansvar för kollektiva aktioner i försök att skydda andra från ytterligare straff och följder.

Staten använder fängelser för att begränsa och isolera upproriska individer, revolutionära projekt och organisering utanför murarna. Detta kan ibland få motsatt effekt och förvandla fängelset till ett centrum för revolt och radikaliserings. För att anpassa sig till det revolutionära hot som fångorganisering innebär, använder moderna fängelser flera verktyg för att kontrollera människors rörelse, idéutbyte och kunskap – i syfte att kväsa möjlig revolt.

Dessa verktyg omfattar bland annat övervakning – i allt högre grad teknologisk – av individer, rörelser och relationer, samt att uppmuntra splittring mellan olika grupper av fångar, så att de vänds mot varandra. Direkt fysisk våld och isolering används ännu frikostigare mot bråkmakare, organisatörer och lärare. Förutom att kasta någon i isolering – ibland i årtionden – flyttar systemet också personer bort från deras avdelning, från dem de litar på och organiserat sig med, eller till andra delar av landet, långt från familj och stödare. Den ständiga expansionen av fängelsesystemet och dess infrastruktur är nödvändig för att kunna separera och avskilja oss från varandra. Varje gång fångar gör uppror, svarar staten med att förstärka dessa åtgärder – och utveckla nya – för att hindra att det sker igen. Alla hinder vi i dag möter när vi försöker upprätthålla kontakt och behålla vår styrka är bevis på hur mycket vakterna och förvaltarna faktiskt har att frukta.

Hur kan vi då i vår tur anpassa oss till maktens innovationer och kontrolltekniker? Först måste vi förstå dem. Ofta är det de långsiktigt fängslade som bäst kan iakttä, pröva och förklara statens beteenden, eftersom de har sett dess metoder förändras över tid. Det är bara en av många anledningar till varför vi aktivt måste möjliggöra deras deltagande i anarkistiska sammanhang. För vår del innebär det att vi måste utveckla redundanta och decentraliserade sätt att kommunicera, trots övervakning och censur. Det är avgörande för att bygga en organisering inifrån och ut, ett samarbete mellan de fängslade och de mer fria.

Korrespondensen påminner också de fängslade om att de inte är bortglömda – och deras fångvaktare om att vi ser dem. Materiellt stöd är också avgörande. Pengar till anarkistiska fångar hjälper dem inte bara att skaffa det de behöver från kantinen, utan kan också fördelas till andra med mindre socialt stöd. Utöver kantinköp kan pengar även användas i fängelseekonomin för att skaffa eller tillverka verktyg för att bibehålla kommunikationen – eller för skydd mot våld från vakter eller andra fångar. Vi måste också bygga upp kapacitet att agera i solidaritet och som svar på det vi lär oss från kamraterna där inne – vare sig det handlar om fängesdemonstrationer, telefonblockader, destruktiva handlingar eller annat som de flesta av oss ännu inte